

РЕШЕНИЕ

№ 63

гр. Свиленград, 03.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – СВИЛЕНГРАД, ВТОРИ ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ,
в публично заседание на четиринадесети април през две хиляди двадесет и
втора година в следния състав:

Председател: Радина В. Хаджикирева

при участието на секретаря Цвета Ив. Данаилова
като разгледа докладваното от Радина В. Хаджикирева Гражданско дело №
20215620100489 по описа за 2021 година

Предявени са обективно съединени осъдителни искове с правно основание чл. 430, ал. 1 и ал. 2 ТЗ, вр. чл. 9 ЗПК и чл. 86, ал. 1 ЗЗД от „Юробанк България” АД срещу Г. ИВ. СЛ. за заплащане на следните суми: 6599 лв. – главница по договор за потребителски кредит № FL1026916 от 08.11.2019 г., 462,41 лв. – договорна лихва за периода от 09.12.2019 г. до 12.11.2020 г., 2,11 лв. – мораторна лихва за периода 08.01.2020 г. – 12.03.2020 г., 298,55 лв. – мораторна лихва за периода 14.05.2020 г. – 15.04.2021 г., и 78 лв. – нотариални такси, ведно със законната лихва върху главницата от датата на подаване на исковата молба – 17.05.2021 г., до окончателното изплащане на вземането.

Ищецът „Юробанк България” АД твърди, че на 08.11.2019 г. сключил с ответника Г. ИВ. СЛ. договор за потребителски кредит № FL1026916, по силата на който му предоставил сумата в размер на 6599 лв. Поддържа, че кредитополучателят се задължил да върне ползвания кредит заедно с дължимите лихви, в срокове и при условията на договора. Посочено е още, че ответникът не заплатил всички месечни вноски, включващи главница, лихва и такса, с размер и падеж съгласно погасителния план. Поддържа се, че с оглед допуснатото просрочие и на основание чл. 14 от договора банката направила кредита предсрочно изискуем на 12.11.2020 г. – датата на връчване на поканата по реда на чл. 47, ал. 5 ГПК. Към момента задълженията на ответника не били погасени, поради което за ищеца бил налице правен интерес от търсената защита. По тези съображения моли да бъдат уважени предявените искове.

В срока по чл. 131, ал. 1 ГПК не е постъпил отговор на исковата молба от особения представител на ответника Г. ИВ. СЛ. – адв. Р.Б.. В съдебно заседание прави искане съдът да се произнесе въз основа на събраните доказателства.

Съдът, като съобрази доводите на страните и събраните доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, намира за установено от фактическа страна следното:

От представения Договор за потребителски кредит № FL1026916/08.11.2019 г. се установява, че ищецът „Юробанк България“ АД е предоставил на ответника Г. ИВ. СЛ. кредит в размер на 6599 лв. Уговорено е, че кредитополучателят следва да върне сумата в срок до 08.01.2029 г. на 110 месечни анюитетни вноски. Съгласно чл. 3, ал. 1 от договора за усвояния кредит през първите девет месеца кредитополучателят дължал на банката променлива годишна лихва, която се определяла като сбор от референтен лихвен процент плюс фиксирана договорна надбавка в размер на 3,850 %. За референтен лихвен процент се ползвал референтният лихвен процент ПРАЙМ за необезпечени кредити в съответната валута. След изтичане на горепосочения период и до крайния срок на издължаване на кредита променливата годишна лихва се определяла като сбор от референтен лихвен % плюс фиксирана договорна надбавка в размер на 12,850 %. Годишният процент на разходите е в размер на 14,93 %, а общата сума, дължима от кредитополучателя към момента на сключване на договора, възлиза на 11 515,10 лв. Според чл. 8 при просрочие на дължимите погасителни вноски, както и при предсрочна изискуемост на кредита кредитополучателят дължал обезщетение за времето на забавата върху просрочените суми в размер на законната лихва за забава. В чл. 14 от договора е предвидено, че при непогасяване на една или повече вноски в уговорения срок банката имала право да обяви кредита за изцяло или частично предсрочно изискуем.

Приложена е и покана за изпълнение до ответницата, изпратена до постоянния ѝ адрес в гр. *****, с която поради трайно просрочие банката е отправила изявление, че обявява целия кредит за предсрочно изискуем. Поканата е връчена чрез частен съдебен изпълнител Николета Кавакова с район на действие ОС Хасково по реда на чл. 47 ГПК. Връчителят е извършил посещение на адреса на 29.10.2020 г. Събрал е сведения от бившия съпруг на длъжника, че не живее на адреса. Залепено е уведомление по чл. 47, ал. 1 ГПК на горепосочения адрес. В двуседмичния срок никой не се явил да получи книгата, като поканата е връчена на основание чл. 47, ал. 5 ГПК на 12.11.2020 г.

От заключението по назначената съдебно-счетоводна експертиза, което съдът възприема като обективно и компетентно изготвено, се изяснява, че кредитът в размер на 6599 лв. е усвоен на 08.11.2019 г. Установено е, че не била погасена нито една вноска по кредита. Единствено по разплащателната сметка била удържана сумата от 5,32 лв., която била разпределена за погасяване на лихви. Вещото лице е посочило, че неплатената главница възлизала на 6599 лв., а неплатената договорна лихва – на 480,85 лв. Банката била начислила мораторна лихва за периода 08.01.2020 г. – 12.03.2020 г. в размер на 2,11 лв. и мораторна лихва за периода 14.05.2020 г. – 15.04.2021 г. в размер на 298,55 лв., които суми били в по-нисък размер от действително дължимите.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

За успешното провеждане на предявените иски ищецът следва да установи наличието на валидно правоотношение по договор за потребителски заем, по който е била предоставена и усвоена от ответника твърдяната парична сума. Също така следва да установи и наличието на валидно постигната договореност между страните за връщане на заема с лихва, както и размера на дължимите възнаградителни лихви.

В случая от наличните по делото доказателства може да се направи извод, че ищецът и ответникът са сключили договор за кредит, съгласно който кредиторът е предоставил на ответника сумата от 6599 лв., която последният се е задължил да върне в срок до 08.01.2029 г. Договорът съдържа информация за общия размер на кредита и

условията за усвояването му, лихвения процент по кредита, годишният процент на разходите, условията за промяна на лихвения процент и за издължаване на кредита, вкл. погасителен план, съдържащ данни за размера, броя, периодичността и датите на плащане на погасителните вноски, поради което съдът намира, че са спазени изискванията на чл. 11, ал. 1, т. 7-12 ЗПК. Породила е правно действие и клаузата, уреждаща годишния лихвен процент, тъй като е съответна по размер на възнаградителната лихва определяна обичайно при този вид договори. Поради това съдът намира, че е налице валидно сключен договор за кредит, като за длъжника е възникнало задължение да върне на кредитора главницата ведно с уговорената възнаградителна лихва.

Тъй като ищецът претендира дължимата до изтичане срока на договора главница, следва да се установи дали е упражнил надлежно правото си да обяви кредита за предсрочно изискуем. Съгласно Тълкувателно решение № 4 от 18.06.2014 г. на ВКС по тълк. д. № 4/2013 г., ОСГТК предсрочната изискуемост представлява изменение на договора, което за разлика от общия принцип в чл. 20а, ал. 2 ЗЗД, настъпва с волеизявление само на едната от страните и при наличието на две предпоставки: обективният факт на неплащането и упражненото от кредитора право да обяви кредита за предсрочно изискуем. Обявяването на предсрочната изискуемост по смисъла на чл. 60, ал. 2 ЗКИ предполага изявление на кредитора, че ще счита целия кредит или непогасения остатък от кредита за предсрочно изискуеми, включително и за вноските с ненастъпил падеж, които към момента на изявлението не са били изискуеми. Предсрочната изискуемост има действие от момента на получаване от длъжника на волеизявлението на кредитора, ако към този момент са настъпили обективните факти, обуславящи настъпването ѝ. В случая ответникът е бил просрочил повече от една вноски, поради което ищецът е отправил изявление за обявяване на кредита за предсрочно изискуем. Поканата се счита връчена на ответника по реда на чл. 47, ал. 5 ГПК, вр. чл. 18, ал. 5 ЗЧСИ след изтичане на двуседмичния срок за получаване на уведомлението на 12.11.2020 г. Съгласно указанията на горесцитираното тълкувателно решение на тази дата е настъпила и предсрочната изискуемост. От това следва, че ответникът дължи връщането на непогасения кредит, който е в размер на 6599 лв., ведно със законната лихва върху тази сума от датата на подаване на исковата молба – 17.05.2021 г., до окончателното изплащане на вземането.

Съгласно Тълкувателно решение № 3 от 27.03.2019 г. по тълк. д. № 3/2017 г. на ОСГТК на ВКС при настъпване на предсрочна изискуемост отпада занапред действието на погасителния план, ако страните са уговорили заемът/кредитът да се връща на вноски. Уговорената в договора лихва е възнаграждение за предоставянето и ползването на паричната сума за срока на договора. Предсрочната изискуемост има гаранционно-обезпечителна функция съгласно чл. 71 ЗЗД, независимо че съдържа и елемент на санкция. Изменението на договора поради неизправност на заемополучателя има за последица загуба на преимуществото на срока при погасяване на задължението (чл. 70, ал. 1 ЗЗД) за длъжника. Упражненият избор от кредитора да иска изпълнението преди първоначално определения срок поради съществуващия за него риск преустановява добросъвестното ползване на паричната сума от длъжника, поради което уговореното възнаграждение за ползване за последващ период – след настъпване на предсрочната изискуемост, не се дължи. Като съобрази всичко това, съдът намира, че в разглеждания случай се дължи начислената възнаградителна лихва до датата на обявяване на предсрочната изискуемост, а именно – 12.11.2020 г. Видно от заключението на вещото лице възнаградителната лихва до датата на предсрочната

изискуемост възлиза на 480,85 лв. Тъй като ищецът претендира сума в по-нисък размер, а именно: 462,41 лв., предвид принципа на диспозитивното начало следва да се присъди тази сума. С оглед обстоятелството, че ответникът е изпаднал в забава, трябва да бъдат уважени претенциите за заплащане на 2,11 лв. – мораторна лихва за периода 08.01.2020 г. – 12.03.2020 г., и 298,55 лв. – мораторна лихва за периода 14.05.2020 г. – 15.04.2021 г. Също така, дължими са и сторените разноски във връзка с изготвянето и връчването на поканата за предсрочна изискуемост от частен изпълнител, които видно от представените писмени доказателства са в размер на 78 лв.

В обобщение на изложеното, настоящият съдебен състав приема, че съществуват задълженията на ответника, произтичащи от сключения с „Юробанк България“ АД договор за кредит. С оглед всичко изложено, съдът намира, че следва да бъде постановено решение, с което да бъдат уважени предявените искове.

Предвид изхода на спора и на основание чл. 78, ал. 1 ГПК ответникът следва да бъде осъден да заплати на ищеца сторените разноски в размер на 1500,56 лв. съобразно представения списък по чл. 80 ГПК.

Така мотивиран, РС Свиленград

РЕШИ:

ОСЪЖДА Г. ИВ. СЛ., ЕГН: *****, адрес: гр. *****, да заплати по исковете с правно основание чл. 430, ал. 1 и ал. 2 ТЗ, вр. чл. 9 ЗПК и чл. 86, ал. 1 ЗЗД на „Юробанк България“ АД, ЕИК: 000694749, със седалище и адрес на управление: гр. София, бул. „Околовръстен път“ № 260, следните суми: 6599 лв. – главница по договор за потребителски кредит № FL1026916 от 08.11.2019 г., 462,41 лв. – договорна лихва за периода от 09.12.2019 г. до 12.11.2020 г., 2,11 лв. – мораторна лихва за периода 08.01.2020 г. – 12.03.2020 г., 298,55 лв. – мораторна лихва за периода 14.05.2020 г. – 15.04.2021 г., и 78 лв. – нотариални такси, ведно със законната лихва върху главницата от датата на подаване на исковата молба – 17.05.2021 г., до окончателното изплащане на вземането, както и сумата от 1500,56 лв., представляваща сторени пред настоящата инстанция разноски.

Решението подлежи на обжалване с въззивна жалба пред ОС Хасково в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Свиленград: _____